

เ พื อ น พื อ ง
พื น อ ง กั น

ท่านทั้งหลายจงเห็นการทะเลาะวิวาทกันว่า
เป็นเหตุแห่งภัย และเห็นการไม่วิวาทกันว่า
เป็นความเกษมสำราญแล้ว พึงเป็นผู้พร้อมเพรียง
มีความประนีประนอมกันเถิด นี่เป็นพระพุทธานุศาสนี

เพื่อนพ้องพี่น้องกัน

๔๑๓

ธรรมดาของสรรพสัตว์ และสรรพสิ่งทั้งหลาย ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมสลาย แม้แต่โลกใบนี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ เริ่มจากบรรยากาศที่เคยสะอาดบริสุทธิ์ ผู้คนมีอายุยืนเป็นหมื่นๆ ปี แต่การกระทำของมนุษย์ทำให้สัตว์โลก โอกาสโลก สังขารโลกเริ่มไม่บริสุทธิ์ ทำให้อายุเริ่มถดถอยลงไป เหลือเพียงไม่กี่สิบปี เกิดมาก็มุ่งหน้าไปสู่ความเสื่อมสลาย เข้าสู่ปากพญามัจจุราช ผู้ฉลาดจึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต ควรมองให้เห็นโทษของความเสื่อมนั้น จะได้คลายจากความยึดมั่น ถือมั่นในโลกทั้งปวง แล้วมุ่งแสวงหาหนทางแห่งความหลุดพ้น

พระลัมมालัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย จรียาปิฎก ว่า

“วิวาท ภยโต ทิสฺวา อวิวาทญฺจ เขมโต
สมคฺคา สขิลํ โทถ เอสํ พุทฺธานุสาสนี

ท่านทั้งหลายจงเห็นการทะเลาะวิวาทกันว่า เป็นเหตุแห่งภัย และเห็นการไม่วิวาทกันว่า เป็นความเกษมสำราญแล้ว พึงเป็นผู้พร้อมเพรียง มีความประนีประนอมกันเถิด นี่เป็นพระพุทธานุสาสนี”

การทะเลาะวิวาทนำมาซึ่งความแตกแยก ทำให้เกิดความห่างเหิน จะแสวงหาความรักความเมตตาจากคนที่

เพื่อนพ้องพี่น้องกัน

๔๑๘

ทะเลาะกัน ไม่ได้เลย มีภัยต่างๆ มากมายที่เกิดจากการทะเลาะกัน ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากความคิดเห็นที่แตกต่างกัน มีการมองต่างมุม เมื่อมองคนละมุม ย่อมเห็นไม่เหมือนกัน ต่างคนต่างคิดว่าวิธีการของตนเองดีที่สุด แม้เพียงสังเกตจากรูปร่างหน้าตา คนในปัจจุบันยังเริ่มรังเกียจกันแล้ว ทำให้เกิดความแตกแยก ความรักกันฉันท์มิตรเริ่มห่างออกไปทุกขณะ

ตลอดพระชนม์ชีพของการเผยแผ่พระสัทธรรมของพระบรมศาสดาของเรา พระองค์ทรงเป็นประดู่ น้ำทิพย์ชโลมดิน เชื่อมประสานมนุษยชาติให้มีความเข้าใจอันดีต่อกัน ไม่ทรงสนับสนุนการแบ่งเชื้อชาติ ผิวพรรณ วรรณะ ไม่ให้มีการทะเลาะวิวาทกัน ทรงสอนให้มีความเมตตาปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า เรารักพ่อแม่ลูกหลานญาติมิตรเพียงไร ก็ให้มีความรักปรารถนาดีต่อทุกๆ คนในโลกเพียงนั้น ให้มองว่าโลกใบนี้เปรียบเสมือนบ้านหลังใหญ่ เพราะจุดกำเนิดของทุกคนมาจากต้นแหล่งเดียวกัน

ครั้งกาลเวลาได้หมุนเวียนเปลี่ยนไป อีกทั้งมีภพชาติมาขัดค้นไว้ ทำให้เราไม่รู้ว่า อันที่จริงแล้วพวกเราเป็นเพื่อนพ้องพี่น้องกัน เป็นญาติกันทั้งนั้น *เหมือนในสมัยพุทธกาล นักบวช

เพื่อนพ้องพี่น้องกัน

๔๑๕

นอกศาสนาชื่อ วาเสฏฐะ และภารทวาชะ มีความศรัทธาเลื่อมใสในบรรพพุทธานามาก จึงมาขอบวชเป็นสามเณร อาศัยอยู่กับพระภิกษุ แล้วตั้งใจปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดเย็นวันหนึ่ง ทั้งสองรูปพากันเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อจะได้ฟังธรรมอันประเสริฐจากพระองค์ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า พวกเธอเคยเป็นพราหมณ์มาก่อน แล้วมาเปลี่ยนศาสนาอย่างนี้ ไม่นิโคณาว่าเอาบ้างหรือ

วาเสฏฐะกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกพราหมณ์ไม่พอใจพวกเราเป็นอย่างมาก อีกทั้งด่าด้วยถ้อยคำหยาบ พวกเขากล่าวหาว่า พราหมณ์เท่านั้นเป็นวรรณะประเสริฐที่สุด วรรณะเหล่าอื่นเลวทราม พวกพราหมณ์เป็นผู้บริสุทธิ์ บุคคลอื่นไม่บริสุทธิ์ พราหมณ์ทั้งหมดเกิดจากปากของพระพรหม พวกท่านมาละทิ้งวรรณะที่ประเสริฐ เข้าไปอยู่ในวรรณะที่เลวทราม คือพวกสมณะโล้น ที่เกิดจากเท้าของพระพรหมทำไม”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสให้กำลังใจว่า “ดูก่อนวาเสฏฐะ และภารทวาชะ พวกพราหมณ์ระลึกถึงเรื่องเก่าของตนเองไม่ได้ จึงว่ากล่าวพวกเธอเช่นนั้น ถ้าหากทุกเชื้อชาติ วรรณะ เป็นผู้เว้นขาดจากปาณาติบาต ไม่ลักขโมย ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ส่อเสียด คำหยาบ เพ้อเจ้อ ไม่เพ่งเล็งอยากได้ของคนอื่น

๔๒๐

มีจิตไม่พยาบาท เป็นลัทธิมาตัญญู แม้จะอยู่ในสถานะใด ก็ไม่นับถือทั้งนั้นแหละ เพราะธรรมเท่านั้นประเสริฐที่สุดในหมู่ชน และในหมู่มนุษย์ ผู้ฝึกตนดีแล้วเป็นผู้ประเสริฐที่สุด”

อันที่จริงแล้ว ลูกของพราหมณ์ทุกคน เป็นผู้เกิดจากนางพราหมณ์ทั้งนั้น ไม่ได้เกิดจากปากของพรหม เขาพากันกล่าวต่อพระพรหม ในสมัยกำเนิดโลกใหม่ๆ โฉน หลังจากทีโลกเย็นตัวลง เกิดเป็นหมอกควัน บรรยากาศค่อยเย็นตัวลง จักรวาลนี้กลายเป็นน้ำไปหมด มีแต่ความมืด ทั้งดวงจันทร์ และดวงอาทิตย์ยังไม่ปรากฏ ดวงดาวนักษัตรก็ยังไม่ มี ไม่มีกลางคืนหรือกลางวัน

สมัยแรกๆ จัวนดินเกิดขึ้นมาลอยอยู่บนน้ำ คล้ายน้ำมันสดที่เคี้ยวแล้ว ทำให้เย็นสนิท จัวนดินสมบูรณ์ด้วยสี กลิ่น รส มีสีคล้ายเนยใสอย่างดี มีรสอร่อยมาก เหล่าอภัสสราพรหมที่ล่องลอยไปในอากาศ ได้กลิ่นหอมหวานยั่วชวนใจ เกิดความสงสัยขึ้นมา จึงทดลองเอานิ้วมือช้อนเอาจัวนดินขึ้นมาชิม ทันใดนั้นเอง จัวนดินได้แผ่ซาบซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ทำให้อยากจะทำอะไรอีก

เนื่องจากจัวนดินมีลักษณะกึ่งหยาบกึ่งละเอียด เมื่อบริโภคเข้าไปทำให้รัศมีกายหายไป ร่างกายหนักไม่สามารถ

เพื่อนพ้องพี่น้องกัน

๔๒๑

เหาะกลับขึ้นไปบนพรหมโลกได้ เมื่อรัศมีเฉพาะตัวหายไป พระจันทร์ และพระอาทิตย์ก็ปรากฏขึ้นมาให้ความสว่าง หมู ดาวนักษัตรก็ปรากฏตามมา ทำให้เห็นเป็นกลางคืนกลางวัน เมื่อหมูสัตว์พากันบริโภคจวนดินเป็นอาหาร ความแข็งแกร่งของร่างกายก็เกิดขึ้น มีผิวพรรณดี แต่บางพวกมีผิวพรรณหยาบกร้านตามกำลังบุญที่เคยสั่งสมเอาไว้ เมื่อมีการดูหมิ่น เรื่องผิวพรรณ จวนดินได้อันตรธานหายไป เหลือเพียงกะบิติน ซึ่งมีรูปร่างคล้ายเห็ด มีกลิ่น รส หอมอร่อย มนุษย์สมัยนั้นพากันบริโภคกะบิตินเป็นอาหาร

เมื่อบริโภคไปมากๆ ประกอบกับการดูถูกเหยียดหยาม เรื่องสีผิวกันมากขึ้น กะบิตินก็อันตรธานหายไปอีก แม้กะบิตินหายไป แต่เนื่องจากเคยสั่งสมบุญไว้มาก เครือดินก็ปรากฏขึ้นมาแทน เครือดินมีลักษณะคล้ายๆ กับผลมะพร้าว มีสี มีกลิ่น หอมหวานเหมือนกัน เมื่อไม่มีกะบิติน ก็ต้องบริโภคเครือดินเป็นอาหารเรื่อยมา จากที่เคยรับประทานเครือดิน ก็เปลี่ยนมาเป็นข้าวสาลี ซึ่งบังเกิดโดยไม่ต้องไถหว่านกัน ไม่มีรำ ไม่มีแกลบ มีกลิ่นหอม สมัยแรกๆ คนพากันขนข้าวสาลีมารับประทาน มีสารอาหารครบทุกหมู่ โดยไม่จำเป็นต้องไปหาอาหารอย่างอื่น มาบริโภคอีก

เพื่อน พ้อง พี่ น้อง กัน

๔๒๒

กาลเวลาผ่านไปเป็นล้านๆ ปี จากที่เคยเสวยสุขด้วย
ฉานสมาบัติบนพรหมโลก กลายมาเป็นมนุษย์ต้นกับผู้บริโภคน้ำ
ข้าวสาลีซึ่งเป็นของหยาบ บางคนเกียจคร้าน ไม่อยากเสียเวลา
ออกไปเก็บข้าวสาลีทุกวัน ก็ไปขนมาจากไร่คราวละมากๆ มา
กักตุนเอาไว้ ทำให้ข้าวสาลีนอกขึ้นมาไม่ทัน จากเมล็ดเท่าผล
มะพร้าว ก็เล็กลงๆ ทุกวัน โอซารสหดหายไปด้วย

เมื่อผู้คนเริ่มมากขึ้น มีการแยกย้ายกันไปอยู่ตามใจชอบ
มีการแบ่งเขตพื้นที่กัน ครั้นกาลเวลาผ่านไปอีก เกิดมีแม่น้ำ ภูเขา
ทะเล มาขวางกัน ทำให้มนุษย์ห่างเหินกันมากขึ้นๆ จนแทบจะ
จำกันไม่ได้เลย เหมือนเราเคยเจอใครคนหนึ่ง แต่เมื่อจากกันนานๆ
ก็จำกันไม่ได้แล้ว ชีวิตและความเป็นอยู่ของแต่ละแห่งแตกต่างกัน
กันไปตามสภาพแวดล้อม ทำให้มีภาษา และวัฒนธรรมที่แตก
ต่างกันไป มีที่พึ่งที่ระลึกไม่เหมือนกัน ความเป็นหมู่ญาติกันเริ่ม
หดหายไป กลายเป็นคนแปลกหน้า เหมือนไม่เคยรู้จักกันมา
ก่อนเลย โลกหมุนเวียนเปลี่ยนไปอย่างนี้แหละ แล้วยังจะคง
หมุนเวียนเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะแตกสลายในที่สุด

บัดนี้ พวกเราได้ทราบแล้วว่า โลกนี้เปรียบเสมือนบ้าน
หลังใหญ่ ที่ทุกคนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน เป็นหมู่ญาติกันมาก่อน
จึงควรที่เราร่วมมีความเมตตา พร้อมจะให้อภัยแก่กันและกัน เรา

เพื่อนพ้องพี่น้องกัน

๔๒๓

มาร่วมกันรังสรรค์โลกนี้ให้น่าอยู่กันเถอะ ช่วยกันทำโลกนี้ให้เป็นโลกในอุดมคติของมวลมนุษยชาติที่ไม่มีการแบ่งแยก ทุกคนมีความคิดคำพูดการกระทำที่เหมือนๆ กัน รักในการทำควมดี มีจุดร่วมในการแสวงหาความสุขภายในเหมือนกัน เพราะเป้าหมายของมนุษย์ ก็คือทำตนให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่พระนิพพานอันเป็นอมตะ เพราะฉะนั้นให้มันฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ แล้วจะรู้ว่า มนุษย์ทุกคนมาจากต้นแหล่งเดียวกัน และจะกลับไปสู่ความเหมือนกันทั้งหมด จะทำให้เรารักสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า ด้วยความปรารถนาดีอย่างแท้จริง

